

ním osmi měsíců, zbaven volebního práva do obcí a dán pod ochranný dozor, čímž pozbyl žádané zachovalosti a důvěryhodnosti, která byla předpokladem pro udělení koncese. — — —

Stížnost mimo jiné vytýká, že nař. rozhodnutí jest nezákonné, poněvadž nepřihlíželo k ustanovení § 5 zák. ze 17. října 1919 č. 562 Sb., jenž obsahuje předpisy o odložení následků s odsouzením spojených.

Tato námitka není důvodná. Cit. § 5 praví, že s odložením výkonu trestu jsou při podmíněném odsouzení odloženy také veškeré tresty vedlejší, opatření zabezpečovací i právní následky, které trestní zákon nebo rozsudek spojuje s odsouzením. V daném případě nejde však ani o nějaký následek, který vyslovuje trestní zákon, nebo který by byl vyslovil a s odsouzením spojil rozsudek, nýbrž jde o výrok úřadu administrativního, který na základě dekretu dvorské kanceláře z 5. února 1847 (sb. prov. zák. sv. 75, č. 14) odňal koncesi st-li udělenou. Není tu tedy případ, který má na mysli cit. § 5, ježto tu právě nejde o nějaké opatření, které by byl zákon nebo rozsudek spojil s odsouzením.

Č. 4635.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Administrativní řízení: * Doručení výměru v průběhu ukládacího řízení o dávce z přírůstku hodnoty úřadem vyměřujícím vydaného a sankci prekluse obsahujícího manželé zcizitelčinu, i když není vykázaným zmocněncem své manželky, je s t proti ní účinné.

(Nález ze dne 22. dubna 1925 č. 8298.)

V ě c: Laura S. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lka prodala kupní smlouvou z 5. října 1921 dům s pozemky v T. Z převodu toho vyměřena byla st-lce plat. rozkazem insp. zem. dávek z 9. ledna 1923 dávka z přírůstku hodnoty. — —

Na náklady, které st-lka v přiznání k dávce účtovala jako položky dle § 8 d. ř. připočitatelné, nebyl vzat zřetel. V odvolání z plat. rozkazu podaném, namítala st-lka, že vyzvání vyměřujícího úřadu z 5. října 1922, aby se vyjádřila o obecné hodnotě zcizovací, nebylo doručeno jí, nýbrž jejímu manželé, od něhož ona vyzvání to obdržela teprve po uplynutí lhůty k vyjádření ustanovené, a že vyměřující úřad tento omluvný důvod nevyšetřil a k němu nepřihlédl, ač st-lka v námitkách dne 17. listopadu 1922 podaných na onu okolnost poukázala, dále že na účtované investice nebyl vzat zřetel.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání z důvodu, že st-lka sama se přiznává, že se nevyjádřila včas k oceňovacímu výměru z 5. října 1922 ve smyslu § 17 d. ř., jest ji tedy považovati za souhlasící s hodnotou 8000 K úřadem předpokládanou. Doručení do vlastních rukou není předepsáno, stačí proto náhradní doručení do rukou manželových. Že doručení stalo se přímo straně místo advokátovi, není podstatnou vadou řízení, neboť nehledě k tomu, že plná moc předložena nebyla, nebylo

straně přímým doručením zabráněno hájiti svých práv. Strana nepodavši včas, totiž ve 14 dnech přiznání k dávce, ztratila již z toho důvodu právo na připočty. Tak stanoví dávk. řád v § 16 (odst. 1 a 2) a byla strana ve vybídnutí, by přiznání podala (bl. č. 2), výslovně na to upozorněna. Vybídnutí bylo straně doručeno dne 30. prosince 1921, přiznání podáno bylo teprve podáním z 25. ledna 1922, tedy opožděně. Ostatně se podotýká, že se zřejmě jedná o pouhé opravy, jichž náklady nebyly by ani věcně připočitatelnými.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Na sporu jest především otázka, zda doručení výměru, jímž úřad v řízení o dávce z přírůstku hodnoty dle § 17 d. ř. z 23. září 1920 č. 545 Sb. oznamuje straně obecnou hodnotu nemovitosti, kterou hodlá vzít za základ pro vyšetření přírůstku hodnoty a stanoví straně lhůtu k vyjádření s poučením o právních účincích, jež nastanou, nedojde-li vyjádření strany v stanovené lhůtě, nebo projeví-li nesouhlas s výši sdělené jí hodnoty, může se státi s právním účinkem manželi za manželku, na kterou jest výměr řízen. — — —

Dávkový řád č. 545 z r. 1920 má jediné ustanovení o doručování v § 18, který stanoví, že platební (záruční) rozkaz doručiti jest způsobem upraveným v §§ 267 a 268 zák. z 25. října 1896 č. 220 ř. z. o daních změněného zákonem z 23. ledna 1914 č. 13 ř. z. Tento zásadní předpis, třebaž má na zřeteli platební rozkaz, dlužno však dle tendence jeho vztahovati i na všechny takové výměry v průběhu ukládacího řízení vyměřujícím úřadem vydané, které ukládají straně určitou povinnost a vyslovují právní následky, jež stihnou stranu, nevyhoví-li příkazu jí danému, neboť záruka řádného doručení platebního rozkazu neměla by pro stranu materielního významu, kdyby strana nepožívala stejné ochrany proti škodlivým účinkům, jež by mohly vzejíti z výměrů v řízení ukládacím vydaných a sankci prekluse obsahujících, jež nebyly straně řádně doručeny.

Dle odst. 2. § 267 novely k zákonu o osobních daních z r. 1914 má se doručení státi do vlastních rukou adresáta nebo zmocněnce (§ 264). Zákon o osobních daních z r. 1896 č. 220 ř. z. v 264 stanoví, že zmocněnci mají vykáhati písemnou plnou moc znějící na zastupování v berních záležitostech, v posledním odstavci pak praví, že manžel se pokládá za zmocněnce své manželky od něho nerozvedené vyjímaje případy tam dále uvedené, z nichž žádný tu nepřichází v úvahu.

Toto ustanovení, dle něhož jest pokládati manžela za zmocněnce manželčina již po zákonu samém, pokud jde o úkony v zákoně uvedené, platí dle 1. odst. § 267 novely k zák. o osobních daních pro doručení jakýchkoli úředních vyřízení v berních záležitostech, zejména i pro doručení plat. rozkazů. Platí tudíž vzhledem k předpisu § 18 d. ř. jak pro doručení plat. rozkazů o dávce z přírůstku hodnoty tak také pro doručení všech úředních vyřízení v řízení ukládacím vydaných, obsahujících sankci prekluse, předpis posl. odst. § 264 zák. o os. dan., z něhož plyne, že doručení do rukou manžela jest proti manželce, na niž jest úřední vyřízení řízeno, právně účinné, i když manžel není vykázaným zmocněncem své od něho nerozvedené manželky. — — —